

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/331/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214711
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214711.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/247/2012-101 zo dňa 2.10.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 1.509,81 eur a nemajetkovej ujmy v sume 301,96 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, čoho sa mal dopustiť Okresný súd Martin v pozícii exekučného súdu v exekučnej veci vedenej podľa sp.zn. súdneho exekútora Ex 5038/2010 (vyloženie pohľadávky od povinného - V. J., dlžník zo zmluvy o úvere č. 5331773).

Navrhovateľ tvrdil v návrhu, že okresný súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.11.2010 (konanie začalo dňa 13.5.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, stalo sa tak po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 189 dní. Navyše nesprávneho úradného postupu sa exekučný súd dopustil i tým, že nelegálnym postupom v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku komplexne preskúmal exekučný titul, nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie jeho práva (navrhovateľa) na zaplatenie dlhu časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup (on disponoval exekučným titulom), čím formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. SR 00054/10, vykonateľný 25.3.2010 založil prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Ide o neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo, navyše podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu hodnotil navrhovateľ ako nesprávny a v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pritom podľa jeho názoru neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu v dotknutej exekučnej veci postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Z

dôvodu tohto nesprávneho úradného postupu uplatnil si navrhovateľ náhradu majetkovej škody vo výške 1.509,81 eur, podľa neho predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímnych očakávaní, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky. On mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil mu správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv, pritom potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, považoval sumu 301,96 eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Nárok navrhovateľa na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012. Aplikoval ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,5, § 19 označeného právneho predpisu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 17Er/3496/2010 (Ex 5038/10) zistil, že navrhovateľ (v pozícii oprávneného) dňa 13.5.2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, Exekútorový úrad so sídlom v L. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému - V. J., na vymoženie pohľadávky priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 3.3.2010 sp. zn. 00054/10, zriadeného obchodnou spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761 so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý až dňa 19.7.2010 podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 7.9.2010 Okresný súd Martin vydal uznesenie, ktorým žiadosť exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dňa 28.9.2010 podal navrhovateľ (oprávnený v exekúcii) odvolanie proti označenému uzneseniu, po predložení veci odvolaciemu súdu oprávnený (navrhovateľ) podané odvolanie zobrať späť.

Z exekučného spisu vyplynulo, že po tom, čo dňa 19.7.2010 okresný súd prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vydal rozhodnutie, ktorým žiadosť exekútora dňa 7.9.2010 zamietol. V takomto konaní súdu nie je možné vidieť zbytočné prietahy. Napokon škoda navrhovateľovi nemohla vzniknúť ani v príčinnej súvislosti s postupom exekučného súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia (zamietnutiu žiadosti exekútora o vydanie poverenia). Škoda nevznikla ani v súvislosti s vydaným rozhodnutím, pretože navrhovateľ (v pozícii oprávneného) v odvolacom konaní riadne nepokračoval. Odvolanie zobrať späť, v dôsledku čoho nastalo zastavenie odvolacieho konania. Uznesenie o zamietnutí žiadosti exekútora o udelenie poverenia nadobudlo právoplatnosť, následne došlo i k zastaveniu exekúcie. V danom konaní súd nemôže opätovne preskúmať postup exekučného súdu, pretože opätovný prieskum postupu exekučného súdu by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania a preskúmavanie právoplatného rozhodnutia mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré zákon nepripúšťa. Ak navrhovateľ bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, v ktorom konaní vystupoval ako oprávnený, má sa snažiť o dosiahnutie zrušenia rozhodnutia dostupnými právnymi prostriedkami, voči predmetnému uzneseniu totiž bolo prípustné odvolanie, o čom bol navrhovateľ (oprávnený v exekučnom konaní) riadne poučený.

Okresný súd vyhodnotil návrh navrhovateľa za nedôvodný, nakoľko neboli splnené predpoklady vyžadované zákonom č. 514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. V konaní nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho

úradného postupu exekučného súdu, ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa. Odporca náhradu trov konania nevyčíslil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli. Z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000).

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez

neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Odvolateľ dodal, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonané ex offo, jeho nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritorne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdený skutkový stav.

Odvolateľ vytýka súdu, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Navyše súd sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Podľa odvolateľa rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, pretože súd zistil porušenie práva, napriek tomu ho nekonštatoval a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že otázku vylúčenia/nevylúčenia sudcov okresného súdu riešil Krajský súd v Žiline v uznesení 5NcC/399/2013-48,

zo dňa 25.6.2013 tak, že z prejednávania a rozhodovania veci bola vylúčená jedine sudkyňa Okresného súdu Martin Mgr. Katarína Janotová, ostatní sudcovia okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci neboli. Uznesenie nadriadeného súdu bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 24.7.2013.

Neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonný sudca JUDr. Miroslav Dobřík mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. Krajský súd dodáva, že ani v danom štádiu rozhodovania o odvolaní navrhovateľa neexistuje v súdnej veci žiadne rozhodnutie Ústavného súdu SR, v ktorom by malo byť konštatované navrhovateľom tvrdené porušenie zásady neustrannosti súdu/sudcu.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor i na to, aby na meritornej pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany (takéto vyjadrenie súd navrhovateľovi aj doručil, oboznamoval na pojednávaní dňa 2.10.2014). Navyše, vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení uvádza sú navrhovateľovi známe z obsahu ďalších (tisíce) súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov u jednotlivých súdov v rámci Slovenskej republiky. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využiť alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritornej rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, pretože navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 17Er/3496/2010. Ide o dôkaz, ktorý navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil podľa spisovej značky súdneho exekútora, okresný súd predmetný spis vylustroval, stotožnil, pripojil pre účely súdneho konania, oboznámil sa s jeho obsahom. Z označeného spisu krajský súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd obdržal 19.7.2010, o tejto žiadosti exekučný súd rozhodol 7.9.2010, stalo sa v lehote približne jeden a pol mesiaca po doručení žiadosti a nie s omeškaním 189 dní, ako to tvrdil navrhovateľ.

Pokiaľ ide o vecnú stránku rozhodovania (zamietnutie žiadosti súdneho exekútora) vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu založeného zmluvou o úvere, z ktorého právneho vzťahu vyvodil navrhovateľ v rozhodcovskom konaní i svoje nároky priznané mu rozhodcovským súdom bol v celom rozsahu v súlade s Európskou judikatúrou, ale aj s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR postup exekučného súdu, keď zo zákona (ex offa) podrobil prieskumu exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) a po konštatovaní, že priznáva zákonom nedovolené plnenie, zamietol žiadosť súdneho exekútora na základe takéhoto exekučného titulu. Navrhovateľ (v pozícii oprávneného v exekučnom konaní) nakoniec s takýmto záverom exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní i súhlasil, keď odvolanie proti uzneseniu zobral späť a netrval na odvolacom prieskume. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia následné zastavenie exekúcie akceptuje procesný postup ustanovenia § 45 ods. 3 Exekučného poriadku. Záver súdu, že ku dňu jeho rozhodovania neexistuje rozhodnutie nezákonné, resp. ktoré by bolo zrušené, má svoj vecnoprávny ako aj zákonný rámec.

Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ v návrhu na začatie konania uviedol. Vychádzal prioritne z obsahu exekučného spisu ako rozhodujúceho dôkazu, ktorý navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil. Ani odvolateľ nekonkretizoval v odvolaní, ktoré konkrétne skutkové údaje namieta, prečo a z akých dôvodov. V sporovom konaní (ako je tomu i v súdnej veci) nemôže odvolací súd dedukovať odvolacie dôvody, odvolacie dôvody vymedzuje odvolateľ a nie odvolací súd.

Aj krajský súd sa stotožnil s prijatým vecným záverom súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu. Neexistoval nesprávny úradný postup (teda existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ nepreukázal), preto skúmanie akýchkoľvek ďalších zložiek zodpovednostného vzťahu (škoda, výška škody, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom) nemá svoje právne opodstatnenie. V tomto smere je nedôvodný odvolací argument navrhovateľa o nutnosti vykonania dokazovania znaleckým posudkom na výšku škody, preukázateľne v posudzovanej veci neexistuje nesprávny úradný postup, preto skúmanie či už otázky vzniku škody, výšky škody je bez právneho významu.

Nebol dôvod, aby okresný súd pri rozhodovaní o návrhu aplikoval postup podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a vydal rozsudok pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., keďže v súdnej veci odporca písomné vyjadrenie k návrhu navrhovateľa predložil. Uvedené písomné vyjadrenie odporcu súd na pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom vykonaného dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa nemali pri právnom posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e**